

BESCHOUWEND PROZA

Cornelis Veth

ALBERT HAHN

(fragment)

Vóórdat, nu vijf jaar geleden, bij het sociaal-democratisch dagblad 'Het Volk' een Zondagsblad werd gevoegd en Albert Hahn daaraan verbonden werd, had deze dergelijk teekenen als hij nu te doen kreeg altijd als een verzetje beschouwd, als een manier om zijn gemoed eens te luchten, tusschen ernstiger werk in. Eerst te Groningen, waar hij in 1877 geboren was, leerling van de Academie Minerva (een opleiding door perioden van liggen in het ziekenhuis onderbroken) daarna op zijn 19de jaar naar Amsterdam getrokken en op de Rijksschool voor Kunstnijverheid verder studeerende, waar hij ingeschreven was als decorateur, haalde hij, na ook op de Rijksacademie voor Beeldende kunsten 2 jaar de avondlessen gevolgd te hebben, de Middelbare akte. Zijn bedoeling was, kunstschilder te worden, welk plan later een vasteren vorm kreeg. Décoratie-schilder wilde hij zijn, verciender van wanden met figuratieve schilderijen. Naar zulk werk was echter nauwelijks vraag. Maar iemand, die reeds als schoolkind zijn Vaderlandsche geschiedenis geïllustreerd had, en teekeningen had gemaakt en was blijven maken, die betrekking hadden op het klucht- en treurspel, dat hij om zich heen gaande zag, had toch al één voorname eigenschap om hem geschikt te maken voor het werk, dat hij nu zou gaan doen; belangstelling, niet zoo zeer in een abstracte wereld, als in de tastbare werkelijkheid.

Meer dan belangstelling. Hij was sociaal-democraat naar overtuiging. Niet gelicht uit de decadente jeunesse dorée der kunst, die de nieuwe leer gretig aanvaardde, ten eerste wijl ze nieuw was en vervolgens omdat ze de voor den pretentieuzen daadlooze troostrijke meening aanmoedigt, dat in onzen tijd van overgang nauwelijks goeds kan ontstaan. Niet één van zulke platonische verliefden op een toekomstige schoonheid, die intusschen zich in het stuurmanschap aan den wal behagelijk voelen, zich sterkende met een gebed, dat voor het Onze Vader der geloovigen in de plaats kwam: geef ons heden ons dagelijksch zelfbedrog. Neen een échte, die de hardheden van het huidig maatschappelijk samenstel aan den lijve had ondergaan, die den nood niet slechts van hooren zeggen kende, die zich één voelde met het volk, waarmee en waarvoor hij spreken ging,